

1. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΗ ΛΑΜΠΡΙΑΝΙΔΗ

Μέσο: Η ΕΠΟΧΗ

Ημ. Έκδοσης: . . . 23/06/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 23/06/2019

Σελίδα: 1

Για ένα νέο υπόδειγμα ανάπτυξης

Ποια λάθη στη δομή της ελληνικής οικονομίας μας έφτασαν στην κρίση; Πάνω σε ποιες αρχές πρέπει να βασιστεί το νέο παραγωγικό μοντέλο; Συνεντεύξεις των **Στέργιου Πιτσιόρλα**, **Λόη Λαμπριανίδη** και ομιλία του **Γιάννη Δραγασάκη** για τον τομέα της ανάπτυξης.

Σελίδες 16-19

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΗ ΛΑΜΠΡΙΑΝΙΔΗ, ΓΕΝ.

Η παραγωγική δεν γίνεται με

άλλη λογική και αξίες, όχι μόνο στα κοινωνικά ζητήματα, αλλά και στην οικονομία, που τώρα ανακάμπτει.

Πώς μας έφτασαν στην κρίση

Μέχρι τώρα ποιο ήταν το παραγωγικό υπόδειγμα της χώρας και πώς συνετέλεσε στο να φθάσουμε στην κρίση;

Μετά τη μεταπολίτευση θα μπορούσαμε να πούμε ότι διαμορφώνεται μια δεύτερη «Μεγάλη Ιδέα», που είναι ότι θέλουμε να γίνουμε Ευρώπη και να είμαστε κοντά στις αναπτυγμένες χώρες της ΕΕ. Αν δούμε τα γενικά στοιχεία, φαίνεται ότι μεταπολιτευτικά είχαμε προσεγγίσει κατά μέγιστο το 60% του μέσου όρου της ΕΕ ως προς το ΑΕΠ κατά κεφαλήν, και όλοι οι οικονομικοί δείκτες (εξαγωγές, ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου, ανεργία κλπ) ήταν πολύ κακοί. Ως προς την προσέλευση άμεσων ξένων επενδύσεων ήμασταν πολύ πίσω. Και ξαφνικά έρχεται η αντιπολίτευση και κουνάει το δάχτυλο στο ΣΥΡΙΖΑ, γιατί δεν άλλαξε αυτή την κατάσταση δεκατιών μέσα σε 4 χρόνια. Μάλιστα, η αποτυχία αυτή ήρθε παρά την τεράστια βοήθεια που προσφέρθηκε από την ΕΕ. Μετά το '81, λοιπόν, βλέπουμε να δίνεται ένας πακτωλός χρημάτων, ώστε να συγκλινουμε με την ΕΕ. Μόνο τα κονδύλια για τη συνοχή ήταν 95 δις., πέραν των άλλων ενισχύσεων (επιδότησεων για τους αγρότες κτλ.). Αυτά τα κονδύλια δεν δόθηκαν τυχαία, αναγνωρίζονταν ότι όταν μια φτωχή χώρα μπαίνει σε ένα κλαμπ πλουσίων, θα πρέπει να κάνει τις απαραίτητες κινήσεις, ώστε να γίνει ανταγωνιστική. Τελικά, όμως, η χώρα μας απέτυχε να τα αξιοποιήσει παραγωγικά, ώστε να αναβαθμίσει τη θέση της στο διεθνές καταμερισμό εργασίας.

Βρίσκοντας αυτή την κατάσταση, εσείς τι προσπαθήσατε να κάνετε για να την αλλάξετε;

Προσπαθήσαμε να μολιάσουμε με τη λογική προγραμματισμού, που ενθαρρύνει και η ΕΕ, τη διοικητική κουλτούρα, που πριν έλειπε. Το κράτος μπορεί και πρέπει να αποτελέσει σημαντικό αναπτυξιακό εργαλείο. Γι' αυτό θα πρέπει να είναι ένα «επιτελικό κράτος», που να γνωρίζει όλα τα δεδομένα, να μπορεί να σχεδιάζει βάσει αυτών, να διαθέτει «συλλογική αναλυτική δυνατότητα» (thinking capacity). Πρέπει να βλέπει τι γίνεται διεθνώς και να δείχνει προς τα πού πρέπει να οδηγηθούμε, να διασφαλίζει ότι δεν θα υπάρχει αθέμιτος ανταγωνισμός και να προωθεί την κοινωνική πολιτική. Συγκεκριμένα, αυτό που κάναμε στην Γραμματεία Ιδιωτικών και Στρατηγικών Επενδύσεων, ήταν να φτιάξουμε ένα νέο Αναπτυξιακό Νόμο που θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι σαν ΕΣΠΑ για σχετικά μεγάλες ιδιωτικές επενδύσεις. Πέριπου το 15% των μεγάλων επενδυτικών σχεδίων που γίνονται στη χώρα, κινητροδοτούνται από τους αναπτυξιακούς νόμους, κι αυτό έχει τη σημασία του. Ο αναπτυξιακός νόμος, δηλαδή, όπως συμβαίνει σε όλες τις χώρες, δεν επηρεάζει το σύνολο της οικονομίας, αλλά λειτουργεί τροχοδεικτικά, δίνει μια κατεύθυνση για το προς τα πού θεωρεί η πολιτική ότι πρέπει να κινηθούμε. Όταν ήρθαμε στο υπουργείο, βρήκαμε πάνω από 6. 100 επενδυτικά σχέδια που είχαν ενταχθεί στους παλαιότερους αναπτυξιακούς νόμους και δεν είχαν ολοκληρωθεί. Σε αυτά υπήρχε εγγεγραμ-

μένη οφειλή του κράτους 5,4 δις. Παράλληλα, η Κομισιόν είχε άρει τη δυνατότητα να δίνονται χρηματοδοτήσεις από ευρωπαϊκά κονδύλια σε αυτά τα σχέδια, ακριβώς γιατί είχαν γνώση ότι τα κονδύλια σπαταλιούνταν με αδιαφανή τρόπο, άρα μιλάμε για οφειλές που έπρεπε να δοθούν αποκλειστικά από εθνικούς πόρους. Από αυτά πια έχουν απομείνει σε εκκρεμότητα 2.400. Επίσης, σύμφωνα με την Έκθεση του επιθεωρητή διοίκησης, το 2014 η υπηρεσία ήταν κυριολεκτικά διαβρωμένη και διαλυμένη. Αυτό που κάναμε εμείς, λοιπόν, γι' αυτή την κατάσταση, ήταν να μελετήσουμε τους τρεις προηγούμενους νόμους και να δούμε πού απέτυχαν. Απ' ό,τι φάνηκε, δεν είχαν κανένα σχεδιασμό και καμία συγκεκριμένη στόχευση. Εξ αποτελέσματος φάνηκε ότι το 95% των επενδυτικών σχεδίων ήταν χαμηλής και σχετικά χαμηλής τεχνολογίας, το 46,5% των σχεδίων και το 72,2% του προϋπολογισμού ήταν για φωτοβολταϊκά, κυρίως, και για τουριστικά σε μικρότερο βαθμό. Τέλος το 4,2% των επενδυτικών σχεδίων πήρε το 43,6% των επιχορηγήσεων. Έξι επενδυτικοί όμιλοι σε σύνολο 14.500 επενδυτικών σχεδίων πήραν το 8,1% των συνολικών επιχορηγήσεων. Ήταν μια πολιτική, δηλαδή, που έδινε χρήματα σε λίγους μεγάλους και χωρίς κανένα όριο. Έδινε «ζεστό» χρήμα, κάποια περίοδο έδινε 100% προκαταβολή, γεγονός που οδήγησε κάποιες πολύ μεγάλες επιχειρήσεις να πάρουν εκατομμύρια για να κάνουν επενδύσεις τις οποίες ποτέ δεν έκαναν, και έτσι επέστρεψαν τα χρήματα αυτά, αφού όμως τα αξιοποίησαν για αρκετά χρόνια.

Αναπτυξιακός νόμος με στόχευση

Ο δικός σας αναπτυξιακός νόμος, λοιπόν, πού διαφέρει;

Πρώτα απ' όλα, θέσαμε όρια. Δεν μπορεί, δηλαδή, κάποιος να πάρει πάνω από 5 εκατ. ανά επενδυτικό σχέδιο, 10 εκατ. ανά επιχείρηση και 20 εκατ. ανά επενδυτικό όμιλο. Αυτό γίνεται, ώστε να μοιραστούν τα χρήματα σε περισσότερους, να δοθεί η ευκαιρία σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις να αναπτυχθούν. Προσπαθήσαμε επίσης να μετακινήσουμε από την πολιτική χορήγησης κινήτρων με τη μορφή «ζεστού» χρήματος στην πολιτική της φοροαπαλλαγής. Με αυτόν τον τρόπο οι επενδύσεις επιβραβεύονται όταν αποδεχθούν στην ελληνική

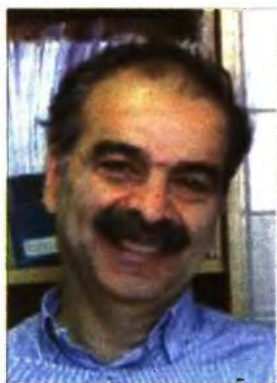
Τη συνέντευξη πήραν οι Τζέλα Αλιπράντη, Πάυλος Κλαυδιανός

Το διακόβευμα της επόμενης τετραετίας ποιο είναι, κατά τη γνώμη σας;

Από τη μία, να μπορέσουμε να διατηρήσουμε την κατεύθυνση που έχουμε πάρει. Δηλαδή, την εθνική αναπτυξιακή στρατηγική, που υπάρχει πια, που είναι από μόνη της ένα μεγάλο βήμα, και μας δείχνει την κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθήσουμε για μια ανάπτυξη βιώσιμη και συμπεριληπτική, με τον άνθρωπο στο επίκεντρο και βέβαια με την «κοινωνία όρθια». Αυτό δεν φαίνεται ότι είναι πολύ εύκολο. Υπάρχουν προβλήματα που πρέπει να πάρουμε υπόψη μας, όπως ότι οι διεθνείς συγκυρίες δεν είναι ευνοϊκές. Υπάρχει μια επιβράδυνση της αναπτυξιακής πορείας στην Ευρώπη, και ίσως και στον κόσμο, υπάρχει ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ ΗΠΑ-Κίνας κ.ο.κ. Είναι σε μεγάλο βαθμό και εσωτερικό θέμα. Χρειάζεται επιτάχυνση, αλλά και εμφάνιση των αναπτυξιακών μέτρων που πήραμε. Η κατεύθυνση είναι σωστή, αλλά η απόσταση που πρέπει να διανυθεί μέχρι τον τελικό στόχο είναι μεγάλη και ανηφορική. Από την άλλη, πρέπει να μπορέσουμε να κάνουμε τις κινήσεις εκείνες που θα μας επιτρέψουν να κάνουμε το «άλλα προς τα εμπρός», λαμβάνοντας υπόψη τις διεθνείς συνθήκες που προκαλεί η 4η βιομηχανική επανάσταση. Δυστυχώς, όμως, στο εσωτερικό της χώρας δεν μιλάμε καθόλου γι' αυτά τα ζητήματα και για την τεχνολογική μετάβαση. Στις άλλες χώρες έχει αρχίσει η συζήτηση για το ποιες κινήσεις στήριξης πρέπει να γίνουν και για το προς τα πού πρέπει να στραφεί η οικονομία, σε ποιες αλυσίδες αξίας, ώστε η Ευρώπη να γίνει ανταγωνιστική έναντι της Κίνας και των ΗΠΑ κυρίως, όπως και της Ιαπωνίας.

Υπήρξαν περιθώρια να ασχοληθεί η κυβέρνηση με αυτή τη συζήτηση ή δόθηκε μεγαλύτερη έμφαση στα βάρη που κληρονομήθηκαν;

Η συγκυρία το 2015 ήταν πολύ κακή. Παραλάβαμε όντως μία πτωχευμένη χώρα, εξαιτίας και του ίδιου του αναπτυξιακού υποδείγματος που ακολουθήθηκε σε όλη την περίοδο της μεταπολίτευσης, αλλά και των μνημονίων που επιβλήθηκαν. Έπειτα, σε εκείνη τη συγκυρία, οι θεσμοί για δικούς τους πολιτικούς λόγους, ήθελαν να παραδειγματίσουν τη χώρα και κυρίως την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να δοθεί μήνυμα και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, πρωτίστως στην Ισπανία. Αυτά τα στοιχεία, όπως και τα μνημόνια, ενέτειναν τα προβλήματα της ανάπτυξης που προϋπήρχαν. Παράλληλα, βρεθήκαμε αντιμέτωποι και με άλλα σημαντικά ζητήματα για τα οποία έπρεπε να διαθέσουμε δυνάμεις, όπως το προσφυγικό -που θεωρώ πως το αντιμετωπίσαμε όσο καλύτερα γινόταν- αλλά και να κρατήσουμε την κοινωνία όρθια. Μην ξεχνάμε ότι το '14 ακόμα υπήρχαν ουρές έξω από τα κοινωνικά ιατρεία, τα συσσίτια, οι άνθρωποι που έτρωγαν από τα σκουπίδια. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πού ήμασταν και τι αλλαγές κατάφερε να κάνει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί έχουμε

Η παγκόσμια βιβλιογραφία, αλλά και διεθνείς οργανισμοί (ΟΟΣΑ κ.ά.) έχουν υποστηρίξει επανειλημμένως ότι οι μεγάλες ανισότητες στο εσωτερικό των χωρών είναι εμπόδιο στην ανάπτυξη. Η σχετική ισότητα διευκολύνει την παραγωγική και τεχνολογική εμφάνιση και εν τέλει αναβάθμιση της διεθνούς θέσης μιας χώρας, αλλά απαιτεί εκτεταμένες κρατικές παρεμβάσεις σε εκπαίδευση, υγεία, πρόνοια, και επομένως και φόρους.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

αναβάθμιση εύκολες λύσεις

κοινωνία, που δίνει τα χρήματά της, ότι τα αξιοποιούν σε επενδύσεις οι οποίες είναι κερδοφόρες.

Αυτό, όμως, μπορεί να δεχθεί κριτική ότι δεν βοηθούνται οι επιχειρήσεις στην εκκίνηση...

Όχι, γιατί αυτό δεν είναι γενικευμένο. Λαμβάνονται υπόψη οι ειδικές ανάγκες της κάθε περίπτωσης. Για τις μικρές επιχειρήσεις, τις νέες, αυτές που είναι κατωτερότερες σε λιγότερο αναπτυγμένες περιοχές (ορεινές, μικρά νησιά, παραμεθόριες κλπ), καθώς και τις επιχειρήσεις στους κλάδους της αγροδιατροφής και της πληροφορικής, υπάρχει η δυνατότητα να πάρουν ζεστό χρήμα. Τα διαφορετικά καθεστώτα ενίσχυσης του αναπτυξιακού νόμου μας ανταποκρίνονται στα διαφορετικά χαρακτηριστικά της κάθε επιχείρησης και περιοχής. Επίσης, μειώσαμε το κατώτατο χρηματικό ποσό της επένδυσης που μπορεί να υποβάλεται στον αναπτυξιακό νόμο. Είναι εντυπωσιακό πως το 40% αυτών που εντάχθηκαν στο νέο αναπτυξιακό νόμο είναι πολύ μικρές επιχειρήσεις, που πριν δεν μπορούσαν καν να υποβάλουν αίτηση. Αυτό το κάναμε, γιατί έχουμε μια άλλη λογική: αναγνωρίζουμε ότι οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις είναι πολύ σημαντικές για την οικονομία, αλλά και για την «οικονομική δημοκρατία».

Στήριξη και συνέργειες των μικρών επιχειρήσεων

Για αυτές τι άλλα μέτρα λάβατε, δηλαδή; Οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις, δηλαδή αυτές που έχουν λιγότερο από 250 εργαζόμενους, είναι πολύ σημαντικό μέγεθος σε όλες τις χώρες. Ο μέσος όρος των επιχειρήσεων αυτών στις χώρες του ΟΟΣΑ είναι 99,70% και σε εμάς 99,96%. Αυτό δεν είναι το πρόβλημα. Εκεί που έχουμε μεγάλη διαφορά από τον υπόλοιπο κόσμο, είναι στις επιχειρήσεις που απασχολούν μέχρι 9 εργαζόμενους, στη χώρα μας είναι το 96,4% ενώ στον ΟΟΣΑ είναι 90,4%. Το νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα υποστηρίζει πως αυτές θα πρέπει να απορροφηθούν από τις μεγάλες επιχειρήσεις και να φύγουν από την αγορά. Εμείς, αντίθετα, υποστηρίζουμε ότι πρέπει να τις βοηθήσουμε να μεγαλώσουν και, κυρίως, να προχωρήσουν σε συνεργασίες. Γι' αυτό μέσα από τον αναπτυξιακό

νόμο δίνουμε κίνητρα να δημιουργήσουν clusters, να φτιάξουν συνεταιρισμούς, και ενισχύουμε τις συγχωνεύσεις, όχι τις απορροφήσεις/εξαγορές. Σημαντικό πολιτικό μέτρο στο ζήτημα αυτό είναι η δημιουργία της Δομής Στήριξης των Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων. Είναι μια συνεργασία του υπουργείου Οικονομίας με όλα τα επιμελητήρια της χώρας, τη ΓΣΕΒΕΕ, την ΕΣΕΕ και το Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης. Βάσει αυτού του νέου θεσμού σε κάθε επιμελητήριο της χώρας θα υπάρχουν δομές που θα εξυπηρετούν τις επιχειρήσεις, δίνοντάς τους πληροφορίες για τα χρηματοδοτικά εργαλεία που υπάρχουν γι' αυτούς, για να κατανοήσουν τη θέση τους στην αγορά, ώστε να κάνουν τον κατάλληλο σχεδιασμό κ.α. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, γιατί στην παγκοσμιοποιημένη κοινωνία που ζούμε σήμερα, οποιαδήποτε μικρή επιχείρηση ή παραγωγός, για να μπορέσει να πουλήσει, θα πρέπει να πουλά, σε τελευταία ανάλυση σε διεθνώς ανταγωνιστική τιμή.

Στη δημόσια σφαίρα, βέβαια, όλη η συζήτηση για τη στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων εστιάστηκε μόνο στο ζήτημα της φορολογίας. Εσείς πώς εντάσσετε αυτό το θέμα;

Το κεντρικό επιχείρημα της ΝΔ είναι ότι αν υπάρξει μείωση των φορολογικών συντελεστών και ελαστικές συνθήκες εργασίας, θα υπάρξει έκρηξη επενδύσεων και καλύτερες δουλειές. Αυτός ο σχεδιασμός, πέρα από απλοϊκό, έχει αποδειχθεί και αδιέξοδος. Για να το κατανοήσουμε θα πρέπει να μιλήσουμε για τα δύο αναπτυξιακά υποδείγματα που έχουμε μπροστά μας. Σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο, η ΝΔ όπως και το ΠΑΣΟΚ, είχαν μια αμφίσημη στάση ως προς το τι οικονομία θέλουμε, ποιους θέλουμε να ανταγωνιζόμαστε και σε ποια θέση θέλουμε να βρισκόμαστε στο διεθνές καταμερισμό εργασίας. Θέλουμε να είμαστε ανταγωνιστικοί γιατί παράγουμε φθηνά, με φθηνό κόστος εργασίας, χαμηλή φορολογία; Ή επειδή μπορούμε να παράγουμε προϊόντα που έχουν ενσωματωμένη τεχνολογία, γνώση, αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού; Στην πρώτη περίπτωση, η ανταγωνιστικότητα της χώρας θα στηρίζεται στο φθηνό κόστος, θα δώσει κάποιες κακές θέσεις εργασίας, αλλά δεν θα μας πάει μακριά. Πάντα θα υπάρχει κάποιος φθηνότερος. Άρα δεν γίνεται εκ των πραγμάτων να τους ανταγωνιστούμε, αλλά και ούτε θα έπρεπε να θέλουμε. Τα μεγάλα κέρδη προκύπτουν ως αποτέλεσμα έρευνας και ανάπτυξης και της δημιουργίας επώνυμων προϊόντων.

Ανάπτυξη με επίκεντρο τον άνθρωπο

Σε αυτή την παγκοσμιοποιημένη οικονομία, λοιπόν, μπορεί να υπάρξει αριστέρο πρόσημο στην ανάπτυξη;

Προφανώς, αλλά δεν πρέπει να θεωρείται κάτι εύκολο ή αυτονόητο. Και φυσικά δεν είναι μόνο θέμα τεχνικό ή οικονομικό, αλλά και βαθιά πολιτικό. Εμείς θέλουμε μια ανάπτυξη με επίκεντρο τον άνθρωπο, να μπορούμε να παράγουμε, δηλαδή, προϊόντα και υπηρεσίες με εξειδικευμένους ανθρώπους. Έτσι, τα νέα παιδιά θα καταφέρουν να δουλέψουν στην Ελλάδα και θα αξιοποιήσουν τις γνώσεις τους, κάνοντας τη χώρα ανταγωνιστική βάσει της ποιότη-

τας, όχι της εξαθλίωσης. Υπάρχει, βέβαια, και το άλλο μοντέλο, με δεξιό πρόσημο. Η παγκόσμια βιβλιογραφία, αλλά και διεθνείς οργανισμοί (ΟΟΣΑ κ.ά.) έχουν υποστηρίξει επανειλημμένως ότι οι μεγάλες ανισότητες στο εσωτερικό των χωρών είναι εμπόδιο στην ανάπτυξη. Η σχετική ισότητα διευκολύνει την παραγωγική και τεχνολογική ανάπτυξη και εν τέλει αναβάθμιση της διεθνούς θέσης μιας χώρας, αλλά απαιτεί εκτεταμένες κρατικές παρεμβάσεις σε εκπαίδευση, υγεία, πρόνοια, και επομένως και φόρους. Το άλλο μοντέλο, που συμμαρτίζεται η ΝΔ, βλέπουμε πού οδηγεί: σε μεγάλη ανισότητα, υπερχρέωση, κοινωνικές εντάσεις και εν τέλει ακροδεξιές εξελίξεις. Σε κάθε περίπτωση η παραγωγική αναβάθμιση την οποία προσβέουμε, δεν είναι «σημαία ευκαιρίας» δεν θα έλθει μέσα από «εύκολες» λύσεις όπως οι φορομειώσεις, όσο και αν είναι και αυτές αναγκαίες, αλλά μέσα από τη συνεργασία κράτους και κοινωνικών εταίρων για τεχνολογική αναβάθμιση, εκπαίδευση του εργατικού δυναμικού, επίτευξη συνεργασιών, προώθηση εξαγωγών κτλ.

Μια διαχρονική κριτική είναι ότι η γραφειοκρατία σκοτώνει τις επενδύσεις. Για αυτό το ζήτημα τι κάνετε;

Για να θεραπευτεί αυτό το ζήτημα, πρέπει να γίνει αποτελεσματικό το κράτος και να υπάρξει αξιολόγηση των πολιτικών, αλλά και των προσώπων στη δημόσια διοίκηση, και αυτό πρέπει να γίνει με τη μέγιστη κοινωνική και πολιτική συναίνεση για να έχουμε αποτελέσματα. Από την εμπειρία μου, μπορώ να σας πω πως ακόμα και ένας υπάλληλος μπορεί να εμποδίσει μία ολοκληρωμένη ψηφιοποιημένη πολιτική. Αυτό που εννοούμε ως γραφειοκρατία σχετίζεται με το πώς είναι δομημένο το ελληνικό κράτος, που δεν έχει ως πρωταρχικό του στόχο να βοηθήσει τον πολίτη. Αυτή η δομή του κράτους, καθώς και η στελέχωση του από πρόσωπα που συχνά δεν έχουν τα κατάλληλα προσόντα, δεν έγιναν βέβαια επί ΣΥΡΙΖΑ. Τα προβλήματα της γραφειοκρατίας δεν λύνονται με την κατάργηση των ελέγχων, όπως ακούγεται από κάποιους. Είμαστε μια χώρα με πλούσιο πολιτιστικό παρθέλον και με πολύ σημαντικούς περιβαλλοντικούς πόρους. Θα πρέπει να διασφαλίσουμε πως θα γίνουν οι επενδύσεις, σεβόμενοι και το περιβάλλον και την πολιτιστική μας κληρονομιά.

Καινοτόμες και εξωστρεφείς επενδύσεις
Είναι όμως συχνή η κριτική ότι με τέτοιους τρόπους, η κυβέρνηση διώχνει τις επενδύσεις. Τι συμβαίνει στην πραγματικότητα σε αυτό τον τομέα;

Αν δείτε τον αναπτυξιακό νόμο και τα στοιχεία, θα διαπιστώσετε πως είμαστε μια κυβέρνηση που ενισχύει τις επενδύσεις που γίνονται από υγιείς επιχειρήσεις και τις επενδύσεις που είναι στρατηγικής σημασίας για την οικονομία. Εμείς θεσπίσαμε σαφείς διαδικασίες που έβαλαν τέλος στο καθεστώς αδιαφάνειας και έχουμε σχέδιο και στόχευση για το τι είδους επενδύσεις

χρειάζομαστε για τη στήριξη της ανάπτυξης: καινοτόμες, εξωστρεφείς που απασχολούν εξειδικευμένο ανθρώπινο δυναμικό επενδύουν στην Ε&Α κλπ. Αν υπάρχει κάποια βάση στο επιχείρημα που αναφέρετε, έχει περισσότερο να κάνει με τη λειτουργία του ίδιου του κράτους, της δημόσιας διοίκησης, με άλλα λόγια και όχι τόσο της κυβέρνησης καθ' εαυτής. Πράγματι, η δημόσια διοίκηση στη χώρα αποτελεί συχνά τροχοπέδη και στην επενδυτική προσπάθεια, και βεβαίως θα πρέπει να συνεχισθούν και επιταχυνθούν οι προσπάθειες αναβάθμισης της.

Έχετε κάποιο προσωπικό σχόλιο από την παραμονή σας σε αυτή τη γραμματεία;

Η παραμονή μου στη θέση του γενικού γραμματέα για πάνω από 4 χρόνια ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία, στην οποία προσπάθησα να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου. Ήταν μια εμπειρία για την οποία θα ήθελα να ευχαριστήσω πρωτίστως τον τότε υπουργό Γιώργο Σταθάκη, που με επέλεξε για αυτό το ρόλο, αλλά και τους κκ. Παπαδημητρίου και Δραγασάκη για την συνέχιση της εμπιστοσύνης προς το πρόσωπο μου.

“

Τα διαφορετικά καθεστώτα ενίσχυσης του αναπτυξιακού νόμου μας ανταποκρίνονται στα διαφορετικά χαρακτηριστικά της κάθε επιχείρησης και περιοχής. Επίσης, μειώσαμε το κατώτατο χρηματικό ποσό της επένδυσης που μπορεί να υποβάλλεται στον αναπτυξιακό νόμο. Είναι εντυπωσιακό πως το 40% αυτών που εντάχθηκαν στο νέο αναπτυξιακό νόμο είναι πολύ μικρές επιχειρήσεις, που πριν δεν μπορούσαν καν να υποβάλουν αίτηση